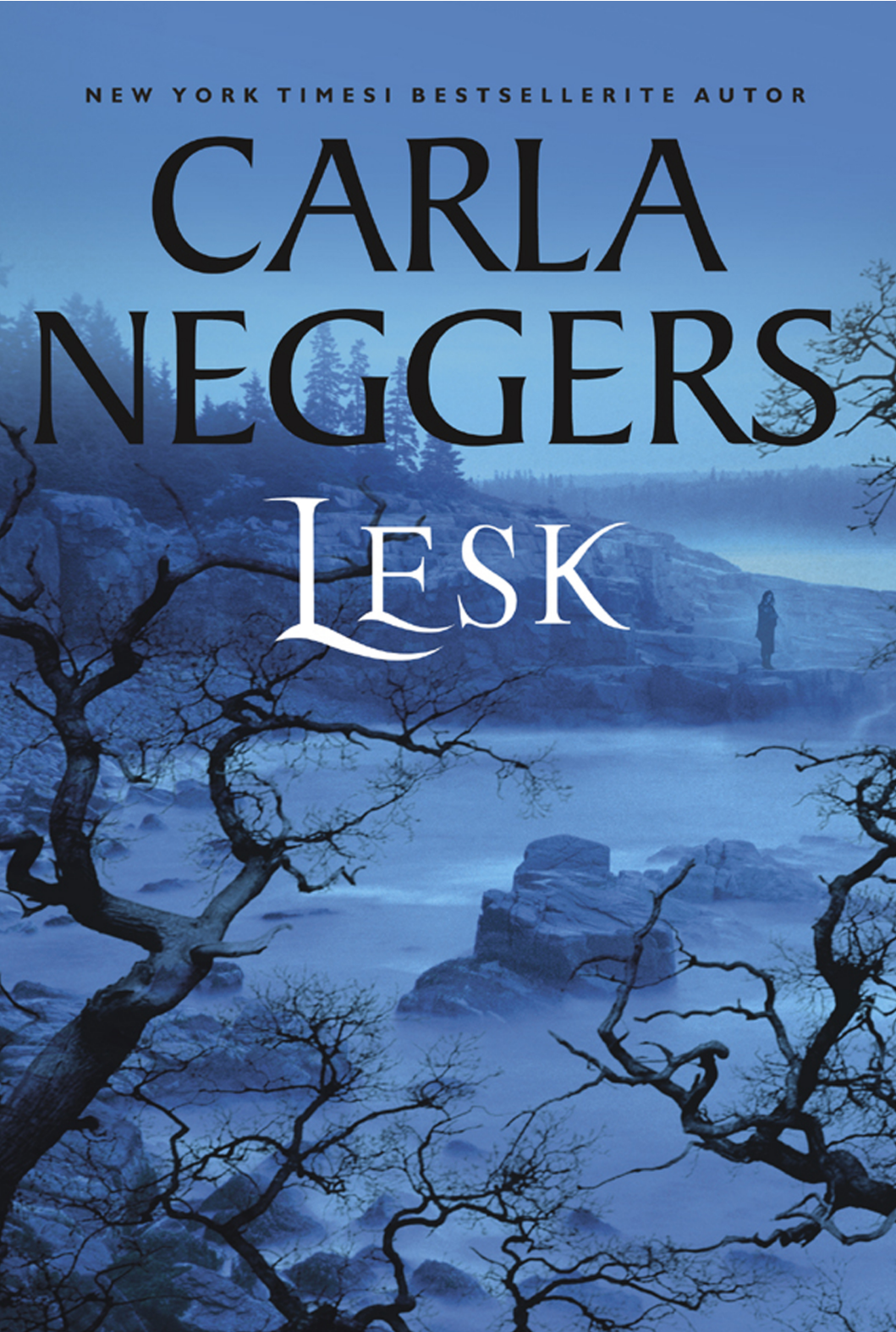

NEW YORK TIMES BESTSELLER
RITZ AUTHOR

CARLA NEGGER LESK

1. PEATÜKK

Abigail Browning pritsis süütevedelikku katkirebitud paberitele, mis oli tagahoovis grillahju visanud.

Teda ootas veel hunnik paberit. Veel kaks kaustikut.

Ta asetask süütevedeliku grillahju kõrvale väikesele puuriiulile ja võttis selja tagant plasttoolilt pealmise kaustiku. Kaane avanud, püüdis ta mitte vaadata oma korratut käekirja, valulikke sõnu ja pisaratest laiali valgunud tindiplekke, mis olid tekkinud siis, kui ta oli sundinud end mesinädalate kurbi mälestusi lugema.

Iga päevik – neid oli kokku neliteist, iga aasta kohta kaks – algas ühesuguse faktide jadaga, justkui võinuks nende korrutamise mõne uue piasiaja või uue idee välja tuua.

On mu mesinädalate neljas päev Maine'is ja ma tükun eestoa diivanil majakeses, mille mu abikaasa oma vanaisalt päranduseks sai.

Mind äratavad kaks valju heli. Tagatoas kukuvad tööriistad kolinal põrandale. Haamer. Või kang. Ma olen ehmunud, kuid samas ka pisut lõbustatud, sest aitasin Chrisil terve hommiku toruleket parandada.

LESK

Tõusen üles, et heliallikat tuvastada. Minu arvates on kirjutamata reegel, et äsjaabiellunud ei tohiks mesinädalatel torusid parandada.

Abigail rebis esimese lehekülje päevikust välja, kiskus selle neljaks ja asetas korralikult hunniku peale. Süütevedelik imbus odavasse paberisse ja vanasse sinisesse tinti nagu värsked pisarad.

Eelmise õhtu anonüümne telefonikõne oli kõik pea peale pööranud. Tal oli oma edasistele plaanidele põhjendust tarvis.

Samuti vajas ta selgust ja objektiivsust.

Seitsme aasta jagu päevikuid. Seitse aastat edutuid katseid oma tundeelu taastada, mõtles ta.

Ajan end diivanilt üles ja tunnen rooside lõhna.

Aken on vist lahti.

Isegi nüüd, kolmekümne kahe aastaselt, kui ta polnud enam noor pruut, juuratudeng ega nägusa FBI agendi abikaasa, kes on vägivaldsete surmade alal kogenematu, mäletas Abigail, kuidas oli tookord tagatuppa kõndinud, arvates, et tööriistad, mille nad Chrisiga olid hommikul hooletult vedelema jätnud, et ülakorru-sel päikeselises magamistoas armatseda, ajas ümber tuul.

Ta märkas, et käed värisevad kergelt ja vandus endamisi. Ta jätkas pingsalt lehtede rebimist ja hunnikusse asetamist. Ilm oli tuuletu ja muru – niipalju, kui seda postmargisuuruses tagahoovis leidis – oli öisest vihmast niiske. Tingimused olid tuletegemiseks sobivad, ehkki ta kandis nappi särgikut ja lühikesi pükse. Kui ta paljast nahka kõrvetab, siis on see talle paras.

Astun tagatuppa ja avastan, et aken polegi praakil, vaid verandaüks on pärani lahti. Esimest korda tunnen hirmujudinaid.

Mina ei jätnud ust lahti.

“Chris?”

*Hüüan oma meest nimepidi ja kuulen selja taga põrandalaudade naksu-
mist.*

Sel hetkel saan hoobi kuklasse.

Abigail tundis rinnus pitsitust, poetas poolkatkise kaustiku tagasi toolile, süütas kärmelt tiku ja viskas selle paberikuhja.

Kuumas ja vaiksuses õhus lahvatasid poolemeetrised leegid.

“Oh, sa poiss! No on alles lõke!”

Ta tõstis pilgu ja märkas ülemisel korrusel elavat Bob O'Reillyt trepist alla ronimas. Bob, Abigail ja Scoop Wisdom olid kolm Bostoni politseijaoskonna detektiivi, kes olid linna ülikõrgeid kinnis-
varahindu trotsides aasta eest raha kokku pannud ja kolme peale kolmekorruselise elamu soetanud. Kaks korda lahutatud kolme lapse isa Bob elas üksi. Scoop, kes töötas siseasjades ning oli Bostoni naiste seas teatava kuulsuse omandanud, pesitses teisel korrusel. Esimesel korrusel elas mõrvaosakonna detektiiv ja lesk Abigail. Ta sai Bobi ja Scoopiga läbi osaliselt sellepärast, et nood teadsid, et Abigailil pole plaanis nendega magada.

“Õues on tuletegemine keelatud,” hoiatas Bob.

“Ma valmistun paari *hot dog*'i grillima.”

“Sa ei söö *hot dog*'e.”

“Noh, sel juhul lõhet.”

Saja kaheksakümne kaheksa sentimeetri pikkune detektiiv oli Abigailist kakskümmend kolm sentimeetrit pikem ja vaata-
mata sellele, et tema viiekümnes sünnipäev polnud enam mä-
gede taga, suutis ta iga päev kuusteist kilomeetrit joosta ning järgmisel päeval ennast veel liigutada. Bob oli õpetanud Abigaili õigesti hantleid kasutama ja kuritegude toimumispaiku uurima.

Abigail oli mehele näidanud, mis tunne on kellestki vägivalla tagajärjel ilma jääda.

Ta oli tõestanud, et seitse aastat on üksainuke silmapilk.

Veripunase tindiga kaetud lehekülg mattus leekidesse.

Kui ma uuesti teadvusele tulen, tunnen kuklal jääkotti ja mu pea on põrutusest nii valus, et hakkab peaaegu oksle.

“Ära liiguta,” sõnab mu abikaasa vaikselt. “Küirabi on süüpoole teel.”

Üritan talle öelda, et minuga on kõik korras, kuid vakatan, sest märkan tema näol viha. Teadmist. Reetmise kohutavat aimust.

Ta teab, kes minuga niiviisi käitus.

Bob osutas kahe ja poole liitrisele Folgersi kohvipurgile, mille Abigail oli plasttoolile kaustikute virna taha tõstnud. “Mille jaoks see on?”

“Tuha.”

“Kuidas palun?”

“Ma sooritan puhastusrituaali.”

“Üks püromaan, kelle ma kümne aasta eest vahistasin, rääkis sama juttu.”

“See on midagi muud,” kostis Abigail, vaadates, kuidas paberid põlevad ning söestuvad. Kui Bob lahkub, võib ta viimased kaustikud puruks rebida, lehed ära põletada ja valusatest tunnetest vabaneda.

Bostoni politseijaoskonna detektiiv Bob O'Reilly ei mõistnud puhastusrituaale. Tal olid kahvatu jume, tedretähed ja elegantselt hallinevad punased juuksed. Ainult tema rukkilillesinised silmad paljastasid, et kolmkümmend aastat politseitööd on temasse jälje jätnud. Tema teine abikaasa oli kaks aastat tagasi jalga lasknud, öeldes, et Bob on tundetu tükk, kes peaks ravile minema. Ravi

asemel oli Bob end koos politseinikest sõpradega täis joonud, asjad kokku pakkinud, vandunud elu lõpuni abielust hoiduda, kodust välja kolinud ja viimaks koos Scoopi ning Abigailiga kolmekorruselise maja ostanud.

“On see sinu käekiri? See lilla tindiga kirjutatu?” uuris mees.

Abigail püüdis paberitükikest, mis oli äsja tuld võtnud. “Kirjutasin erineva tindiga, mille värvus olenes mu meeleolust.”

“Mis vahet on lilla ja sinise tindi meeleoludel?”

“Ma ei tea. Lihtsalt on.”

“Kas need on mingisugused päevikud?” Bobi hääles kõlas halvasti varjatud imestus.

“Hakkasin pärast Chrise surma päevikut pidama. See oli mu terapeudi soovitus.”

“Ah soo.”

“Ta palus mul pikemalt mõtlemata kirjutada kõigest, mis pähe tuleb, kasutades kõiki viit meelt ja olevikuvormi. Ta tahtis, et kirjutaksin Chrisiga koos veedetud ajast... ja sellest, mis juhtus, kui ta suri.”

Bob kratsis oma paksu kukalt. “Ja sellest oli abi?”

“Ma ei tea. Vist küll. Ma pole veel Cadillaci mäest alla hüpanud.”

Abigail avas pooliku kaustiku keskmiselt lehelt ja sikutas sealt portsu lehekülgi välja, püüdes teksti mitte lugeda.

Chris jätab mu omapead kiirabitöötajatega, kes viivad mu Bar Harbori haiglale traumapunkti. Ta ei ütle, kuhu tema läheb. Ta ei luba varsti tagasi tulla. Ta ei luba üldse midagi.

Mul puudub eelaimdus, et varsti juhtub midagi halba.

Ma lihtsalt ei taba, et ta minu juurest lahkuks.

Bob haaras grillahju kõrvalt tangid, kohendas mustaks tõmbunud lehti ja puhus kustuvale lõkkele elu sisse. “Sa pole üial

tahtnud ennast tappa, Abigail,” nentis ta naisele otsa vaatamata.
 “Mõtled ainult oma mehe tapja leidmisele.”

Abigail viskas järjest uusi pabereid tulle.

Õö saabudes olen juba murelik. Ka kohalik politseinik Doyle Alden ja Chrisi rikas naaber Owen Garrison muretsevad tema pärast. Näen seda nende nägudelt.

Chris peaks juba tagasi olema.

“Abigail? Sa ei hinga.”

Naine sundis end välja hingama ja naeratas Bobile, kes polnud teda algul politseijaoskonnas omaks võtnud, rääkimata soovist koos temaga mõrvu lahendada. Bob oli kõigile rääkinud, et Abigaili töölevõtt oleks liiga koormav, kuid mitte üksnes tema abikaasaga juhtunu pärast. Asi oli selles, et naine oli juuraõpingud pooleli jätnud ja tal oli segane taust. Ta pidi Bobi usalduse välja teenima. “Minuga on kõik korras. Oleksin pidanud seda juba varem tegema. See tekitab hea enesetunde.”

“Miks sa seda just praegu teed?”

“Mida?”

Bobil ei jäänud midagi kahe silma vahele.

Abigail rebis kaustikust veel mõned lehed ja viskas need nii hoogsalt tulle, et see oleks peaaegu kustunud.

Ma ei kuula korraldust toas püsida ja puhata, vaid tõmban matka-saapad jalga ja lähen üksi tundmatut ümbrust kammima. Erinevalt Doyle'ist, Owenist ja oma abikaasast ei tunne ma siin iga kivi, puujuurt, lookevat metsarada ega rannaäärset teed.

Ma pole Mt. Deserti saarelt pärit.